

NASLEDNICA VATRE

Serijal STAKLENI PRESTO:

STAKLENI PRESTO
KRUNA PONOĆI
NASLEDNICA VATRE

SARA DŽ. MAS

Preveo
Ivan Jovanović

Laguna

Naslov originala

Sarah J. Maas
HEIR OF FIRE

Text copyright © Sarah J. Maas 2014
Map copyright © Kelly de Groot 2012

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Ponovo, za Suzan –
čije mi je prijateljstvo promenilo život nabolje
i ovoj knjizi podarilo srce.*

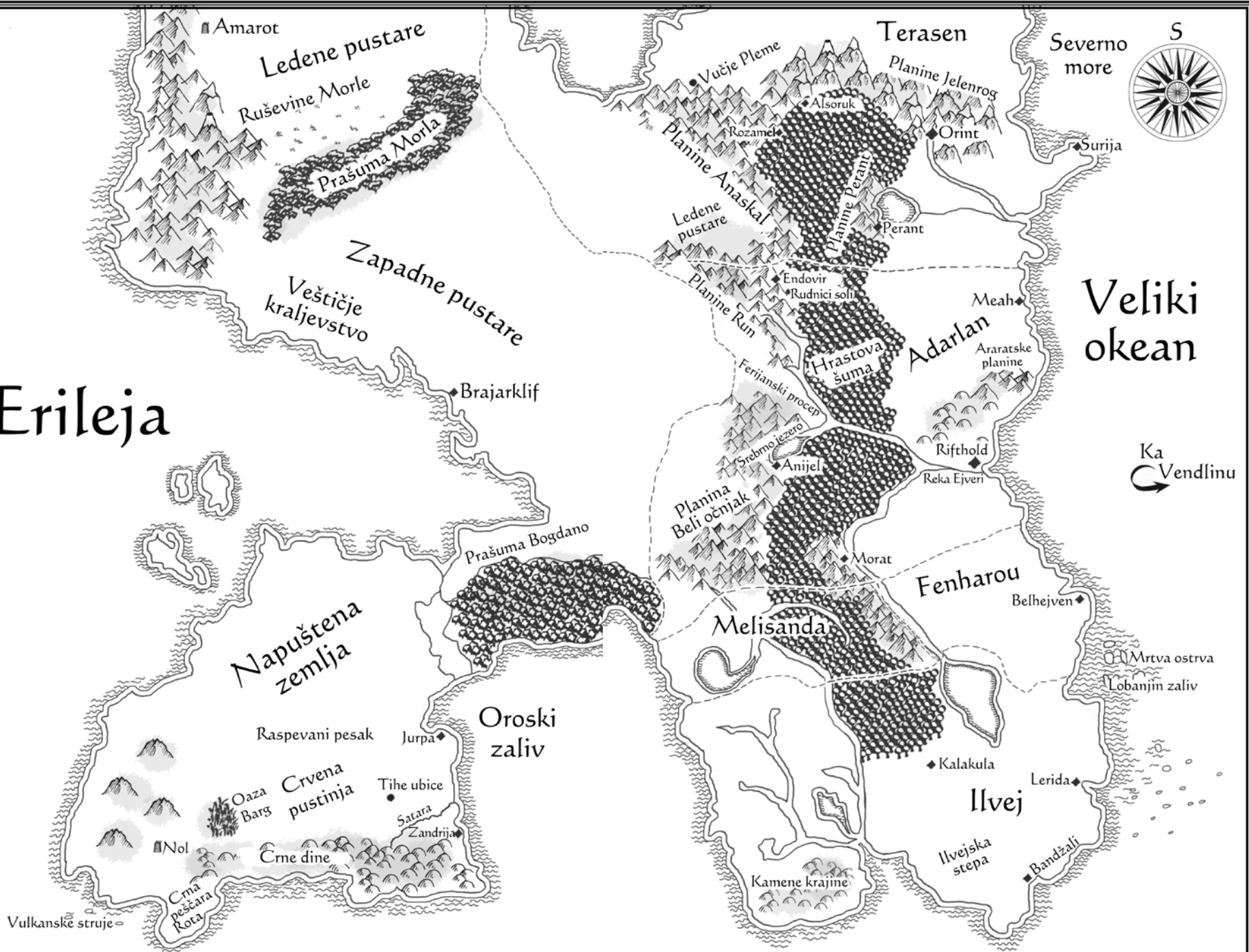

© Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Erileja

Amarot

Ledene pustare

Ruševine Morle

Prašuma Morla

Zapadne pustare

Veštičje kraljevstvo

Brajarklif

Prašuma Bogdano

Napuštenu zemlja

Raspevani pesak

Jurpa

Oaza Barg

Crvena pustinja

Tihe ubice

Sacara

Zandrija

Crne dine

Nol

Crna pešćara Rota

Vulkanske struje

Vučje Pleme

Alsoruk

Ledene pustare

Planine Anaskal

Endovir

Rudnici soli

Planine Run

Ferijanski procep

Srebno jezero

Planina Beli očnjak

Anijel

Morat

Melisanda

Kamene krajine

Terasen

Planine Jelenrog

Orint

Perant

Adarlan

Araratske planine

Rifthold

Reka Ejveri

Fenharou

Belhejven

Ilvej

Ilvejska stepa

Lerida

Bandžali

Severno more

Surija

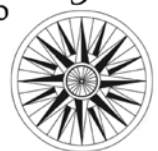
Veliki okean

Ka Vendlinu

Mrtva ostrva

Lobanjin zaliv

S

PRVI DEO
NASLEDNICA PEPELA

❧ Prvo poglavlje ❧

Bogovi, u ovom beskorisnom izgovoru za kraljevstvo naprosto se sve usijalo.

Ili je to možda samo njen utisak, zato što Selena Sardotijen još od ranog jutra leži na ivici crepovima pokrivenog krova, jednom rukom krijući oči, i lagano se peče na suncu baš kao beskvasne pogače koje najsiromašniji žitelji grada ostavljaju na prozorima jer ne mogu da priušte zidane furune.

Bogovi, više joj je muka od beskvasnog hleba – ovde ga zovu *tegja*. Muka joj je od ukusa hrskavog crnog luka, koji ni voda ne može da joj spere iz usta. Ako nikada više ne pojede ni zalogaj tegje, umreće srećna.

Najviše ga je jela zato što je jedino to mogla da priušti kada se pre dve nedelje iskrcala u Vendlinu i pošla prema prestonici Varesu, baš kao što joj je naredio njegovo moćno carsko veličanstvo i gospodar Zemlje, kralj Adarlana.

Pribegla je tome da krade tegju i vino od uličnih prodavaca, pošto joj je novca ponestalo, nedugo nakon što je dobrano osmotrila debelo utvrđen zamak od peščanika, elitnu gardu, kobaltnoplave barjake koji su se gordo vijorili

na suvom, vrelom vetru – i rešila da *ne* ubije mete koje su joj zadate.

I tako je krala tegju... i vino. Kiselo crveno vino iz vinograda što su rasli po zatalasanim brdima oko bedemima opasane prestonice – imalo je ukus koji ju je isprva terao na pljuvanje, ali u kojem sada veoma, veoma uživa. Naročito od onog dana kada je rešila da joj zapravo nije preterano stalo ni do čega.

Pružila je ruku ka crepovima što su se pod kosinom spuštali ka njoj, i pokušavala da napipa vrč s vinom koji je tog jutra ponela na krov. Tapšala je, pipala i onda...

Opsovala je. Gde joj je kog đavola vino?

Čitav svet se nakrivio i zaslepljujuće zablistao kada se pridigla oslanjajući se na laktove. Ptice su šestarile nebom, podalje od belorepog jastreba koji je čitavog jutra čučao na obližnjem dimnjaku, čekajući da ugrabi naredni ručak. Ispod nje, pijačna ulica podsećala je na jarki ćilim satkan od boja i zvukova, onako krcata magarcima što su njakali, trgovcima koji su mlatarali svojom robom, odećom i stranom i dobro poznatom, sa klepetanjem točkova po bledej kaldrmi. Ali gde je kog đavola...

Ah. Eno ga. Zavučen pod jedan debeli crveni crep, da bi vino ostalo hladno. Baš tamo gde ga je sakrila pre nekoliko sati, kada se popela na krov ogromne zatvorene tržnice kako bi osmotrila bedeme zamka dve ulice dalje. Ili da bi radila šta god zapravo zvučalo zvanično i svrsishodno pre nego što je shvatila da bi se radije izležavala u hladu. Hladu koji je neumoljivo vendlinsko sunce odavno sagorelo.

Selena je nategla vino iz krčaga – ili makar pokušala. Bio je prazan, što bi moglo i da se ispostavi kao srećna okolnost, jer, *bogovi* – kako joj se samo vrti u glavi. Treba joj vode i

još tegje. A možda i nešto za veoma bolnu rascepljenu usnu i odranu jagodicu, što je zaradila kasno sinoć, u jednoj od gradskih taverni.

Stenjući, Selena se okrenula na trbuh i odmerila ulicu što se protezala četrdeset stopa ispod nje. Do sada je već naučila da prepozna stražare koji patroliraju – upamtila im je lica i oružje, baš kao što je upamtila stražare na visokim bedemima zamka. Naučila je napamet kada se smenjuju i kako otvaraju tri ogromne kapije što vode u zamak.

Čini se da Ašriveri i njihovi preci veoma, veoma ozbiljno shvataju bezbednost.

Prošlo je deset dana otkad je stigla u Vares, nakon što se dovukla od obale. Ne zato što joj se posebno žurilo da ubije svoje mete, već zato što je grad toliko vraški ogroman da joj se boravak u njemu činio najboljom prilikom da izbegne zvaničnike što prate doseljenike i pobegne im umesto da se prijavi za njihov „dobronamerni“ radni raspored. To što je požurila da stigne u prestonicu bilo joj je dobrodošlo nakon što je nedelje provela na pučini, gde joj se nije radilo ništa osim što je ležala na uzanom krevetu u svojoj skućenoj kabini ili oštrila oružje s bezmalo religioznom revnošću.

Ti si obična kukavica. I ništa više, rekla joj je Nehemija.

Svaki potez brusom sam je ponavljao te reči. *Kukavica, kukavica, kukavica.* Ta reč ju je pratila sa svakom miljom preko okeana.

Dala je zavet – zavet da će osloboditi Ilvej. I zato je između trenutaka očaja, besa i jada, između razmišljanja o Kejolu, usudključevima i svemu što je ostavila za sobom i izgubila, Selena odlučila koji će plan slediti kada stigne do ovih obala. Jedan plan, ma koliko on bio sumanut i neverovatan, koji će dovesti do oslobađanja porobljenog kraljevstva: naći i

uništiti usudključeve pomoću kojih je kralj Adarlana saznao svoje stravično carstvo. Drage volje će se satrti samo da bi to postigla.

Samo ona, samo on. Tako bi i trebalo da bude; nijedan život osim njenog da ne bude izgubljen, nijedna duša osim njene da ne bude ukaljana. Potrebno je čudovište da bi se čudovište uništilo.

Ako već mora da bude tu, zahvaljujući Kejolovim dobrim namerama, onda će makar naći odgovore koji su joj potrebni. Na čitavoj Erileji sad živi samo jedna osoba što beše prisutna kada su usudključevi bili u rukama osvajačke rase demona, koja ih je izopacila u tri alatke toliko moćne i silne da su završili skriveni hiljadama godinama i bezmalo izbrisani iz svakog pamćenja. Kraljica Mev od Feja. Mev zna sve – što se i očekuje od nekog matorijeg od svega živog.

I zato je prvi korak njenog glupog i suludog plana jednostavan: potražiti Mev, dobiti odgovor na pitanje kako da uništi usudključeve, a onda sledi povratak u Adarlan.

To je najmanje što može da uradi. Za Nehemiju – za... mnogo drugih ljudi. U njoj više nema ničega; zapravo je prazna. Samo pepeo, bezdan i neraskidivi zavet koji je urezala u sopstveno meso, zavet prijateljici što ju je prozrela i videla onakvu kakva zapravo jeste.

Kada su pristali u najveći lučki grad u Vendlinu, nije mogla a da se ne divi oprezu s kojim je brod pristajao uz obalu – čekajući noć bez mesečine, a onda naguravši Selenu i druge žene izbegle iz Adarlana u jednu galiju, istovremeno ploveći tajnim kanalima što vode kroz sprudove. To je bilo sasvim razumljivo: sprud je glavna odbrana koja adarlan-skim legijama ne dá da se iskrcaju na te obale. I takođe je deo zadatka koji je dobila kao kraljeva zatočnica.

To je još nešto što joj ne da mira: naći neki način da spreči kralja da pogubi Kejola i Nehemijinu porodicu. Dao joj je reč da će to uraditi ako ona ne uspe da se dokopa vendlinskog pomorskog odbrambenog plana i da ubije vendlinskog kralja i prestolonaslednika tokom njihovog godišnjeg bala u čast dugodnevce. Ali potisnula je sve te misli kada su pristali i kada su lučki zvaničnici počeli da izvode izbeglice na obalu.

Mnoge žene su imale i unutrašnje i spoljašnje ožiljke, a u očima su im titrali odjeci užasa koji su ih zadesili u Adarlanu. Zato se ona čak i nakon što je utekla tokom pometnje koja je zavladała prilikom iskrcavanja, zadržala na jednom obližnjem krovu dok su žene uvodili u neku zgradu – da bi im našli domove i zaposlenje. Ali vendlinski zvaničnici bi kasnije mogli da ih odvedu u neki mirniji deo grada i da im urade šta god hoće. Da ih prodaju. Povrede. Te žene su izbeglice: neželjene i obespravljene. Bez prava glasa.

Ali nije se tu zadržavala samo zbog puke paranoje. Ne – Nehemija bi ostala da se uveri da će biti bezbedne. Shvativši to, Selena je završila na putu ka prestonici čim se uverila da su žene dobro. Otkrivanje kako da se uvuče u zamak bilo joj je samo zanimacija dok je razmišljala kako da sprovede u delo prve korake svog plana. Dok je pokušavala da prestane da razmišlja o Nehemiji.

Sve je prošlo dobro – dobro i lako. Skrivajući se u šumarima i ambarima na putu ka prestonici, prolazila je kroz unutrašnjost zemlje kao senka.

Vendlin. Zemlja mitova i čudovišta – otelotvorenih legendi i košmara.

Kraljevstvo je bilo prostranstvo toplih i kamenitih peščara i gustih šuma, koje su se sve više zelenele kako su se brda talasala ka unutrašnjosti, dižući se u goleme planinske

vrhove. Obala i deo oko prestonice bili su suvi, kao da je sunce ispržilo i zapeklo čak i najotpornije rastinje. Sve je to bilo daleko drugačije od mokrog i smrznutog carstva koje je ona ostavila za sobom.

Zemlja izobilja i prilika, u kojoj ljudi ne otimaju šta god im se hoće tek tako, gde se vrata ne zaključavaju i ljudi ti se smeše na ulicama. Mada njoj nije bilo preterano stalo do toga da li joj se neko smeši – ne, kako su dani odmicali, odjednom joj je postalo strašno teško da mari za bilo šta. Kakva god rešenost, kakav god bes, *šta god* da je osećala po odlasku iz Adarlana – sve je jednostavno iščilelo, proždрано ništavilom koje ju je nagrizalo iznutra.

Prošla su četiri dana pre nego što Selena ugledala ogromnu prestonicu podignutu preko nekoliko brda. Vares, grad u kojem je njena majka rođena, životno srce kraljevstva.

Premda je Vares bio čistiji od Riftholda i videlo se da je mnogo bogatstva raspodeljeno između viših i nižih slojeva društva, svejedno je taj grad bio jedna prestonica, sa sirotinjskim krajevima i uličicama, kurvama i kockarnicama – i nije joj bilo potrebno predugo da bi pronašla njegovo podzemlje.

Na ulici ispod nje, tri pijačna stražara zastala su da popričaju, a Selena je naslonila bradu na ruke. Baš kao svi ostali stražari u kraljevstvu, sva trojica su nosili lake oklope i bili prilično naoružani. Glasine tvrde da vendlinske stražare Feji obučavaju da budu nemilosrdni, lukavi i hitri. A ona iz najmanje desetak razloga nije želela da otkriva je li to odista tačno. Svakako su joj delovali prilično obazriviji i oštroidiji od prosečnog riftholdskog osmatrača – iako još nisu primećivaliubicu među sobom. Ali Selena je dobro znala kako ona u poslednje vreme predstavlja pretnju samo po sebe.

Iako se svakog dana pekla na suncu, iako se kad god je mogla prala na nekom od brojnih gradskih trgova s

vodoskocima, još je osećala krv Arčera Fina kako joj natapa kožu i kosu. Uprkos stalnoj vrevi i žagoru Varesa, još joj je u ušima odzvanjalo Arčerovo stenjanje kada ga je rasporela u onom tunelu ispod zamka. A čak unatoč vinu i vrelini, još joj je pred očima bila slika Kejolovog lica, zgrčenog od užasa kada je saznao za njeno fejsko poreklo i čudovišnu moć koja bi lako mogla da je uništi, kada je saznao za prazninu i tamu u njoj.

Često se pitala da li je odgonetnuo zagonetku koju mu je kazala na riftholdskom pristaništu. A ako je otkrio istinu... Selena nijednom nije dopustila sebi da u mislima odluta toliko daleko. Sada nije trenutak da razmišlja o Kejolu, o istini, niti o bilo kojoj od onih stvari zbog kojih joj je duša sva klonula i iznurena.

Selena je pažljivo i kolebljivo dodirnula rascepljenu usnu, zbog čega ju je usna samo još više zaboleda, pa se namrštila gledajući pijačne stražare. U kavzi koju je sinoć izazvala u taverni zadobila je taj udarac sasvim zaslužen – drmnula je jednog čoveka u jaja toliko snažno da je pomislila kako mu ih je saterala sve do grla, pa je on u najmanju ruku pobesneo čim se povratio. Spuštajući ruku s usana, provela je još nekoliko trenutaka posmatrajući stražare. Oni ne traže da ih trgovci podmićuju, niti ikoga kinje ili prete kaznama, kao što u Riftholdu rade stražari i zvaničnici. Svaki zvaničnik i vojnik koje je do sada videla bili su istovetno... dobri.

Isto kao što je Galan Ašriver, prestolonaslednik Vendlina, bio dobar čovek.

Terajući sebe da oseti makar nekakvu razdraženost, Selena se isplazila. Stražarima, pijaci, jastrebu na obližnjem dimnjaku, a i zamku i princu koji je u njemu živeo. Priželjkivala je da joj nije ponestalo vina tako rano, a dan je toliko dugačak.

Prošlo je nedelju dana otkad je proključila kako da se uvuče u zamak – tri dana nakon što je stigla u Vares. Čitava nedelja je prošla od tog užasnog dana, kada su joj svi planovi pali u vodu.

Osvežavajući lahor dunuo je pored nje, noseći sa sobom mirise koje je pokupio s tezgij poređanih duž obližnje ulice – karanfilić, timijan, kumin, limun. Duboko je udahнула, puštajući da joj mirisi razbistre glavu, u kojoj joj se mutilo od sunca i vina. Vetar je nosio zvuke zvonjave iz jednog od obližnjih planinskih gradića, a na nekom gradskom trgu je jedna družina minstrele zavrivala veselu podnevnu melodiju. Nehemiji bi se ovaj grad baš dopao.

I svet je smesta skliznuo u bezdan koji je sada ispunjava. Nehemija nikada neće videti Vendlin. Nikada se neće prošetati začinskom pijacom niti čuti planinska zvona. Golema težina je Seleni pritiskala grudi.

Kada je stigla u Vares, činilo joj se da je smislila savršen plan. Dok je trošila vreme na otkrivanje kako je kraljevski zamak branjen, raspravljala je sama sa sobom kako će naći Mev i saznati šta može o ključevima. Sve je išlo glatko i besprekorno sve dok...

Sve do onog dana, bogovi ga prokleli, kada je primetila kako stražari svakog popodneva oko dva sata ostavljaju rupu u odbrani južnog zida i shvatila kako radi mehanizam kojim se kapija otvara i zatvara. Sve dok Galan Ašriver nije izjahao kroz tu kapiju, a ona ga lepo osmotrila s mesta gde se krila na krovu kuće nekog velmože.

Nije se ukočila zbog njegovog izgleda, njegove maslinaste kože i tamne kose. Niti zbog činjenice da je čak i s tolike udaljenosti videla njegove tirkizne oči – *svoje* oči, što je i bio razlog zbog kojeg je obično nosila kapuljaču na ulici.

Ne. Bilo je to zbog toga kako su mu ljudi klicali.

Klicali su mu, klicali su svom princu. Obožavali su ga, a njegov zasenjajući osmeh i laki oklop blistali su na beskraju svetlosti sunca, dok su on i vojnici iza njega jahali ka severnoj obali kako bi nastavili da vode blokadu. *Da vode blokadu*. Princ – njena meta – rukovodi prokletom blokadom protiv Adarlana, a njegov narod ga zbog toga *obožava*.

Pratila je princa i njegove ljude kroz grad, skačući s krova na krov. Bilo bi dovoljno da odapne samo jednu strelu kroz te tirkizne oči i on bi bio mrtav. Ali sledila ga je sve do gradskih bedema, a klicanje je bivalo sve jače i jače i ljudi su bacali cveće pred njega dok su svi naprosto blistali ponoseći se svojim savršenim, savršenim princem.

Stigla je do gradskih kapija taman kada su se otvorile da ga propuste. A kada je Galin Ašriver odjahao u suton, u rat i slavu i da se bori za dobro i slobodu, ona je ostala na krovu sve dok se princ nije pretvorio u tačkicu u daljini.

Onda je otišla u najbližu tavernu i zapodenula najkrvaviju i najsuroviju tuču u svom životu, sve dok neko nije pozvao gradsku stražu, a ona pobegla svega nekoliko trenutaka pre nego što su sve žive bacili u tamnicu. Tada je rešila, dok joj je iz nosa krv lila na košulju a ona pljuvala po kaldrmi, da neće uraditi *ništa*.

Njeni planovi su postali besmisleni. Nehemija i Galan bi predvodili svet u slobodu, a Nehemija bi trebalo da je i dalje živa. Princ i princeza bi zajedno mogli da poraze kralja Adarlana. Ali Nehemija je mrtva a Selenin zavet – njen glupi i bedni zavet – vredi taman koliko blato kada postoje voljeni naslednici prestola, poput Galana, koji mogu da učine mnogo više od nje. Ispala je prava glupača što je uopšte i dala taj zavet.

Čak i Galan – Galan jedva da se suprotstavlja Adarlanu, a on na raspolaganju ima čitavu armadu. Ona je samo jedna

osoba, koja je potpuno protraćila svoj život. Ako Nehemija nije mogla da zaustavi kralja... onda je onaj plan, da nađe neki način da stupi u dodir s Mev... taj plan je potpuno beskoristan.

Srećom, još nije videla nijednog Feja – ni jednog jedinog, prokleti da su – niti vile, pa čak ni mrvicu magije. Dala je sve od sebe da je izbegava. Čak i pre nego što je uočila Galana, držala se podalje od pijačnih tezgi na kojima se prodavalo sve živo, od lečenja, preko drangulija pa do napitaka; držala se podalje od delova tržnice koji su obično krcati uličnim izvođačima ili najamnicima što zarađuju pružajući svoje usluge. Saznala je u koje taverne oni što se služe magijom vole da odlaze, pa ih je izbegavala. Jer ponekad je osećala grčenje i komešanje *stvara* koji bi se probudio duboko u njoj ako bi osetila čak i žišku sile.

Prošlo je nedelju dana otkad je digla ruke od svog plana i od svih pokušaja da više mari za bilo šta. A pretpostavljala je da će proći još mnogo nedelja pre nego što reši da joj je odista muka od tegje, svakovečernjih kavgi i tuča, koje otpočinje samo da bi nešto osetila, ili nalivanja kiselim vinom i izležavanja po krovovima po čitav dan.

Ali grlo joj je bilo suvo, a creva su joj krčala, pa se zato Selena lagano odlepila od ivice krova. Lagano, ne zbog onih opreznih stražara, već zato što joj se zaista vrtelo u glavi. Nije verovala sebi da se neće srušiti s krova.

Ošinula je pogledom tanani ožiljak što joj se protezao preko dlana dok se niz oluk spuštala u jednu uličicu koja se odvajala od pijačne ulice. Taj ožiljak je sada samo podsetnik na njeno bedno obećanje, koje je pre više od mesec dana dala pred Nehemijinim grobom – i na sve i svakoga koje je izneverila. Baš kao njen prsten s ametistom, koji je prokockavala svake noći i pre zore ga opet dobijala na kocki.

Uprkos svemu što se desilo i Kejolovoj ulozi u Nehemijinoj smrti, čak i nakon što je uništila sve što je između njih bilo, nije mogla da se odrekne njegovog prstena. Triput ga je izgubila na kartama, samo da bi ga povratila – svim sredstvima. Bodež koji samo što ne sklizne među rebra obično je daleko ubedljiviji od pukih reči.

Selena je pretpostavljala da je pravo čudo što je uspela da se spusti do uličice, gde su je senke na tren zaslepile. Uхватила se za hladan kameni zid, puštajući da joj se oči priviknu na tminu i pokušavajući da zaustavi vrtoglavicu. Haos – ona je u prokletom haosu. Zapitala se kada će prestati da bude takva.

Upadljiv zadržak i smrad te žene pogodili su Selenu pre nego što ju je ugledala. A onda su joj se razrogačene požutele oči unele u lice i usahle i ispucale usne rascepile da zasikću: „Droljo! Nemoj da sam te ponovo zatekla pred mojim vratima!“

Selena je ustuknula, trepćući dok je gledala beskućnicu i njena vrata – samo nišu u zidu, krcatu smećem i, činilo se, vrećama u kojima su ženine stvari. Ta žena je bila pogrbljena, kosa joj beše prljava, a od trulih zuba ostali su samo patrljci. Selena je opet trepnula, a pogled joj se usredsredio na ženino lice. Besno, poluludo i prljavo.

Selena je digla ruke, uzmičući za korak, pa za još jedan. „Izvini.“

Žena je pljunula na kaldrmu, palac od Seleninih prašnjavih čizama. Nemajući snage ni da se oseća zgađeno ni besno, Selena bi samo otišla odatle da nije ugledala samu sebe dok je dizala umrtvljeni pogled sa sluzave pljuvačke.

Prljava odeća – umrljana, prašnjava i pocepana. To što *grozno* smrdi neće ni da pominje, a ta beskućnica ju je pogrešno prepoznala kao... kao takođe beskućnicu, koja se s njom nadmeće za isto mesto na ulici.

Pa. Pa to je baš *divno*. Dno dna, čak i za nju. Možda će to jednog dana biti smešno, ako joj uspe da upamti šta se desilo. Ne seća se kada se poslednji put nasmejala.

Makar ima neke utehe u tome da ne može biti gore.

Ali onda se iz senki iza nje čuo smeh dubokog muškog glasa.

❧ Drugo poglavlje ❧

Muškarac u uličici bio je – Fej. Nakon deset godina i svih onih pogubljenja i spaljivanja, Fej joj se približava. Čist i opipljiv Fej. Nije bilo nikakvih izgleda da mu pobegne dok je tek nekoliko koraka od nje izranjao iz senki. Beskućnica u niši, kao i svi ostali njoj slični u uličici, toliko su se učitali da je Selena opet začula ona zvona kako odjekuju na dalekim planinama.

Visok, plećat i mišićav, bio je to muškarac nabrekao od moći. Zastao je tako da ga je obasjao zrak sunčeve svetlosti kroz koji su promicala zrnca prašine, a srebrna kosa mu je zablistala.

Kao da njegove tanano šiljate uši i blago izduženi očnjaci nisu bili dovoljni da se svi u toj uličici, uključujući i ženu iza Selene, koja je sada zacvilela, useru od straha, niz levu stranu njegovog strogog lica spuštala se opaka tetovaža, a spirale od crnog mastila isticale su se spram kože preplanule od sunca.

Bilo je lako moguće da su te oznake samo ukrasne prirode, ali ona je još pamtila fejski jezik dovoljno da prepozna kako su to reči, iako umetnički oblikovane. Počinjući od

njegove slepoočnice, tetovaža mu je prelazila preko vilice, pa se spuštala niz vrat i nestajala ispod blede dolame i plašta koje je nosio. Imala je osećaj da se ti belezi spuštaju i niz ostatak njegovog tela, skriveni skupa s makar pet-šest komada oružja. Pružila je ruku u plašt kako bi zgrabila svoj skriveni bodež, shvatajući da bi on možda i bio zgodan, samo da se njegove oči, zelene kao borovi, nisu iskrile od obećanog nasilja.

Pogrešila bi kada bi ga nazvala mladim – baš kao što bi pogrešila ako bi ga smatrala ičim drugim do ratnikom, čak i da nije mača koji mu je sada na leđima i opakih noževa na bokovima. Nosio se smrtonosno skladno i samouvereno, šestareći pogledom po uličici kao da stupa na poprište pokolja.

Drška njenog bodeža bila joj je topla u dlanu, pa je Selena promenila stav, iznenađena zbog onoga što oseća – strah. I to dovoljno straha da se ona gusta magla koja joj je proteklih nekoliko nedelja sputavala čula i osećanja podigla.

Fejski ratnik hodao je niz uličicu kao da vreba plen, a njegove do kolena visoke kožne čizme nečujno su se kretale po kaldrmi. Neki beskućnici su ustuknuli; neki su istrčali na osunčanu ulicu, bežeći ka nasumice odabranim dovracima, samo da bi se sklonili od njegovog pogleda.

Selena je i pre nego što se njen pogled ukrstio s njegovim oštrim pogledom znala da je on došao zbog nje, a znala je i ko ga je poslao.

Krenula je da se uhvati za svoj medaljon, a onda se iznenadila kada je shvatila da joj Oko više nije oko vrata. Dala ga je Kejolu – bila je to jedina zaštita koju je mogla da mu podari pri odlasku. Verovatno ga je bacio čim je shvatio istinu. Onda bi mogao da se vrati u zaklon iza misli da mu je ona neprijatelj. Možda će reći i Dorijanu, pa će onda makar njih dvojica biti bezbedni.

Pre nego što je stigla da popusti pred nagonom da se uzvere uz oluk i pobegne na krov, razmotrila je plan koji je prethodno odbacila. Da se neki bog nije setio da ona postoji, pa rešio da joj se smiluje? Ona mora da se vidi s Mev.

Pa, eto jednog Mevinog elitnog ratnika. Spremnog. Čeka.

A po tome koliko je vidno pogano raspoložen, nije baš srećan zbog toga.

U uličici je bilo tiho kao u grobu dok ju je fejski ratnik odmeravao. Nozdrve su mu se tanano raširile, kao da on...

Njuši je.

Osećala je neko malo zadovoljstvo zbog toga što je znala da grozno smrdi, ali on nije zapravo tumačio kako ona miriše. Ne, već miris koji je označava kao *nju* – miris njenog porekla i krvi, miris onoga šta je i ko je. A ako izgovori njeno ime pred svim tim ljudima... znala je da će se Galan Ašriver strmoglavo vratiti kući. Stražari će biti uzburjani, a *to* ni u kom slučaju nije bilo po njenom planu.

Činilo se verovatnim da će kopile baš to uraditi, samo da bi joj pokazao ko je gazda. Zato je pribrala snagu što je bolje mogla, pa mu kočoperno prišla, pokušavajući da se priseti šta bi uradila pre nekoliko meseci, pre nego što je svet otišao dovraga. „Dobro se sretosmo, prijatelju moj“, izgovorila je mazno. „Odista, dobro se sretosmo.“

Nije obraćala pažnju na zgranuta lica oko sebe, već se usredsredila na to da ga odmeri. Stajao je nepomično kako samo jedan besmrtnik može. Terala je srce i dah da joj se smire. On verovatno može da ih čuje, verovatno može da nanjuši sva osećanja koja u njoj ključaju. Nema nade da ga obmane lažnom hrabrošću, ni za hiljadu godina. A on je verovatno toliko već proživio. Možda nema nade ni da ga porazi. Ona jeste Selena Sardotijen, ali on je fejski ratnik i verovatno je to već dugo.

Stala je na nekoliko stopa od njega. Bogovi, ogroman je. „Baš divno iznenađenje“, glasno je kazala, kako bi je svi čuli. Kada je poslednji put zvučala tako prijatno? Nije mogla ni da se seti vremena kada je poslednji put govorila služeći se celim rečenicama. „Mislila sam da treba da se nađemo kod gradskih zidina.“

Hvala bogovima, nije joj se naklonio. Njegovo strogo lice nije se uopšte promenilo. Neka on misli šta god hoće. Uverena je da ne izgleda ni nalik onome kako mu je rečeno da može da očekuje – a on se jeste zasmejao kada je ona beskućnica pogrešno pretpostavila da je i ona uličarka.

„Hajdemo“, bilo je sve što je rekao, a njegov duboki glas, u kojem se čulo da mu je pomalo dosadno, kao da je odjekivao po kamenu dok se okretao da ode iz uličice. Bila je spremna da se opkladi – i to u lepe pare – da mu se pod kožnim štitnicima na podlacticama kriju sečiva.

Možda bi opet drsko odgovorila, samo da bi ga još malo ispivala, ali ljudi ih i dalje gledaju. On je samo produžio kao grabljivica, ne udostojivši beskućnike koji su zverali ni pogleda. Nije mogla oceniti da li ju je to zadivilo ili se zgadila.

Pošla je za fejskim ratnikom na jarko obasjanu ulicu, a potom i kroz gradsku vrevu. Nije mario za ljude koji su prestajali s poslom i ukopavali se u mestu samo da bi zverali u njega. Svakako je nije sačekao da ga sustigne dok je prilazio dvema neuglednim kobilama privezanim pored pojila na jednom ni po čemu posebnom trgu. Ako je pamćenje dobro služi, Feji obično jašu daleko bolje konje. Verovatno je stigao u grad u nekom drugom obličju, pa ih je kupio ovde.

Svi Feji imaju svoje životinjsko obličje. Selen je trenutno u svom, pošto je njeno ljudsko telo jednako životinja kao što su ptice koje sada šestare nebom nad njima. Ali koje je

njegovo? Mogao bi da bude vuk, pomislila je, s tom višeslojnom dolamom, koja mu je kao krzno padala sve do bedra i tako tihih koraka. Ili gorski lav, ako je suditi po grabljivom skladu njegovih pokreta.

Uzjahao je krupniju kobilu, prepuštajući joj šarenu životinju, koja je izgledala kao da je više zanima naredni obrok nego naporan put. Isto je važno i za nju. Ali prošlo je i pre više vremena bez ikakvog objašnjenja.

Tutnula je torbu u bisage, okrećući šake tako da joj ruke sakriju ožiljke na zapešćima, podsetnike na lisičine. Na mesto gde je *ona* bila. To se njega ne tiče. A ne tiče se ni Mev. Što manje znaju o joj, to je manje onoga što mogu da iskoriste protiv nje. „Poznavala sam ja poprilično natmurenih ratnika, ali mislim da si ti najnatmureniji.“ Munjevito je okrenuo glavu da je pogleda, a ona je otegnuto primetila: „Oh, zdravo. Mislim da znaš ko sam, pa ti se neću predstavljati. Ali pre nego što me odvedeš bogovi znaju gde, volela bih da mi kažeš ko si *ti*.“

Stisnuo je usne tako da su se stanjile. Odmerio je trg – odakle ih sada gledaju okupljeni ljudi. A istog trena su se svi okupljeni setili da imaju neka posla negde drugde.

Kada su se posmatrači raštrkali, odgovorio joj je: „Do sada si primetila dovoljno toga u vezi sa mnom da bi saznala sve što ti je potrebno.“ Govorio je zajedničkim jezikom, a naglasak mu je bio tanan – divan, kada bi ona bila dovoljno velikodušna da to prizna. Kao tiho i grleno pređenje.

„Pošteno. Ali kako da te zovem?“ Uхватила se za sedlo, ali još nije uzjahala.

„Rovan.“ Njegova tetovaža kao da je upijala sunce i crnela se kao da je skoro iscrtana.

„Pa, Rovane...“ Oh, njemu se nimalo *ne* dopada kako mu se obraća. Pogledao ju je popreko u znak upozorenja,

ali ona je samo nastavila: „Ako mogu da pitam, a kuda mi to idemo?“ Mora da je pijana – ili je i dalje pijana, ili ponire u nove dubine ravnodušnosti – kada mu se obraća na taj način. Ali nije mogla da se zaustavi, kao da se bogovi, Usud ili niti sudbine spremaju da je vrate njenom prvobitnom planu.

„Vodim te tamo kud si pozvana.“

Sve dok joj se pruža prilika da se sretne s Mev i da pita ono što je zanima, ne mari kako će stići u Doranel – niti s kime će putovati.

Učini ono što se mora, kazala joj je Elena. Uobičajeno za sebe, Elena je propustila da naglasi *šta* to tačno mora da se učini po njenom dolasku u Vendlin. Ovo je makar bolje od ždranja beskvasnih lepinja, nalivanja vinom i izigravanja beskućnice. Možda će moći da se za tri nedelje ukrca na brod kojim će se vratiti u Adarlan, s odgovorima kojima će uspeti da reši sva pitanja.

To bi trebalo da joj da snage. Ali ona je samo nemo uzjahala kobilu, ostavši i bez reči i bez volje da ih izgovara. Poslednjih nekoliko minuta razgovora bilo je dovoljno da je u potpunosti iscrpi.

I dobro što Rovani nije bio raspoložen za priču dok ga je sledila na putu iz grada. Stražari su im samo mahnuli da prođu kroz gradske kapije, a neki su čak i ustuknuli.

Dok su jahali, Rovani je uopšte nije pitao ni zašto je došla ni šta je radila poslednjih deset godina, dok je ceo svet odlazio dođavola. Namakao je bledu kapuljaču preko srebrne kose i jahao ispred nje, mada se i dalje lako videlo kako je drugačiji, da je ratnik i da ne polaže račune nikome do samome sebi.

Ako je on odista star koliko ona sumnja da jeste, najverovatnije je ona za njega tek zrnice prašine, žiška života u

dugogorućoj vatri njegove besmrtnosti. On bi verovatno mogao da je ubije bez razmišljanja – a onda da pređe na naredno zaduženje, nimalo onespokojen okončanjem njenog postojanja.

To je nije uznemiravalo ni izbliza koliko bi trebalo.